

Ανακοίνωση για το εργατικό «ατύχημα» στην Ξάνθη στις 19/6

Την Παρασκευή 19/6 σημειώθηκε ένα επιπλέον εργατικό ατύχημα στο εργοτάξιο κατασκευής του κάθετου άξονα Δημαρίου - Ροτντοζέμ, με θύματα ένα νεκρό εργάτη και τρεις τραυματίες, έπειτα από την κατάρρευση τοιχείου αντιστήριξης, το οποίο τους καταπλάκωσε. Πρόκειται για το δεύτερο θάνατο εργάτη στο συγκεκριμένο εργοτάξιο μέσα στο διάστημα των τελευταίων 5 μηνών. Η λίστα των εργατικών ατυχημάτων, θανατηφόρων ή μη, ολοένα και αυξάνεται σε πανελλαδικό, αλλά και τοπικό επίπεδο.

Να υπενθυμίσουμε το δεύτερο εργατικό ατύχημα που σημειώθηκε αρχές του μήνα στην ΕΛΒΙΖ. Πιο συγκεκριμένα, το πρωί της Τρίτης 2/6 ένας οδηγός φορτηγού έχασε την ζωή του στο εργοστάσιο της ΕΛΒΙΖ στο Πετροχώρι Ξάνθης. Ενώ είχε ξεφορτώσει την σόγια στο εργοστάσιο, σήκωσε την καρότσα του προκειμένου να την καθαρίσει από τα υπολείμματα και αυτή ήρθε σε επαφή με τα εναέρια καλώδια που ήταν ακριβώς από πάνω, ο οδηγός άγγιξε την πόρτα για να δει τι έχει συμβεί και βρήκε ακαριαίο θάνατο. Είναι ο δεύτερος θάνατος τα τελευταία δυόμισα χρόνια στο συγκεκριμένο εργοστάσιο.

Αυτή είναι η εργασιακή πραγματικότητα που έρχεται σήμερα να αντιμετωπίσει η κοινωνική βάση. Εργάτες πεθαίνουν δουλεύοντας σε εργοστάσια κάτεργα. χωρίς τις απαραίτητες προφυλάξεις, διανομείς στο βωμό της άμεσης παράδοσης, εργάτες στις οικοδομές και στα διυλιστήρια χωρίς τα κατάλληλα μέτρα προστασίας κλπ. Τα παραδείγματα είναι αναρίθμητα και σίγουρα δεν πρόκειται για μεμονωμένες περιπτώσεις. Αποτελούν μια από τις σύγχρονες πρακτικές των αφεντικών και δεν μπορεί να είναι ξεκομμένη από την γενικότερη κοινωνικοπολιτική κατάσταση που επικρατεί.

Οι επιπτώσεις από το νέο ξέσπασμα της κρίσης έχουν ήδη αρχίσει να φαίνονται (Ήδη από τα τέλη Απριλίου μετράμε 50.000 απολύσεις και οι επίσημες προβλέψεις του Δ.Ν.Τ. θέλουν την ανεργία να εκτινάσσεται στο 25-30% καθώς και πτώση του ΑΕΠ της χώρας κατά 10%.) και το κράτος και οι διαχειριστές του μαζί με τα ντόπια αφεντικά, για άλλη μια φορά, πάνε να τις φορτώσουν στις πλάτες μας. Για τον εργάτη, λοιπόν, η ασφάλεια στην δουλειά είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Για το αφεντικό, όμως, σ' ένα σύστημα που οι εργάτες είναι αναλώσιμοι μπροστά στην κερδοφορία του, τα μέτρα προστασίας και ο κατάλληλος εξοπλισμός για τους εργαζόμενους, είναι «κόστος» και όσο η κρίση βαθαίνει και αφήνουμε χώρο σε αυτές τις τακτικές, τόσο τα εργατικά «ατυχήματα» θα πληθαίνουν.

Με την επανεκκίνηση της οικονομίας μετά την πανδημία, η εργασία εντατικοποιείται, οι μισθοί πέφτουν στο μισό με την εκ περιτροπής εργασία, η επισφαλής και μαύρη εργασία νομοθετούνται, κάνοντας τις εργασιακές συνθήκες ακόμα πιο δυσμενείς. Αντίθετα, φοροαπαλλαγές, μείωση ασφαλιστικών εισφορών και απελευθερωμένα ωράρια «δωρίζονται» στα αφεντικά. Αυτή είναι η νέα εργασιακή ζούγκλα. Να δουλεύουμε όλο και πιο πολύ, όλο και πιο ελαστικά, όλο και πιο φθηνά, όλο και πιο επικίνδυνα.

Γιατί τα σπασμένα που άφησε η παύση της παραγωγής, εξαιτίας της πανδημίας, πρέπει να τα πληρώσουν οι εργαζόμενοι, προκειμένου να ρεφάρουν τα αφεντικά για τα χαμένα κέρδη τους. Έτσι, η πίεση και η ένταση στην εργασία αυξάνεται,

αυξάνοντας και τον κίνδυνο ατυχημάτων που κοστίζουν ανθρώπινες ζωές. Τα κέρδη των αφεντικών βάφονται με το αίμα των εργατών. Η υγεία και η αξία της ζωής των εργαζομένων υποβαθμίζεται ακόμα περισσότερο. Δεν είναι λίγα τα παραδείγματα εργασιακών χώρων που όχι απλά δε μερίμνησαν για ασφαλείς συνθήκες εργασίας για τους εργαζόμενους τους, αλλά επιβάλλουν εξοντωτικούς ρυθμούς με πετσοκομμένους, ταυτόχρονα, μισθούς.

Τα αφεντικά, που σκέφτονται τα συμφέροντα της τάξης τους γνωρίζουν την ενότητα τους. Πατάνε στο δικό μας φόβο και όσο συνηθίζουμε στο θάνατο εργατών συνεχίζουμε την υποβάθμιση της εργατικής μας δύναμης. Όσο εμείς δίνουμε χώρο και ανεχόμαστε κάθε λογής αφεντικό, τόσο θα πέφτουν τα μεροκάματα, τόσο θα χειροτερεύουν οι συνθήκες εργασίας, τόσο θα καθίσταται αυτονόητη η εργοδοτική αυθαιρεσία. Για να ανατραπεί αυτό, πρέπει να ξεχάσουμε τις ατομικές λύσεις και να οργανωθούμε. Απέναντι στην όλο και βιαιότερη εκμετάλλευση της εργατικής μας δύναμης, να προτάξουμε την ταξική αλληλεγγύη και τη συλλογική αντίσταση. Την οργάνωση στους χώρους της δουλειάς για καλύτερους μισθούς και συνθήκες εργασίας με κατάλληλα μέτρα ασφαλείας. Για την ανατροπή των σχέσεων εκμετάλλευσης και εξουσίας και το χτίσιμο ενός νέου κόσμου ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ!

ΝΑ ΜΗ ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΑΣ!

